

(א) [ר"ה ל, ג] (ב) [שס ע"ש], (ג) [מנחות סח:], (ד) עירובין לב, ר"ה ל מנחות סח, (ה) רש"י מ"ז, (ו) [אומר פרק טז], (ז) [בבבאי של קלאים פ"ג],

תורה אור השלם

- ונתתה בקסף וצרת הכסף בידך והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלדודי בך;

דברים יד כה

- בי אעלה ארבה לך וממבורתיך ארפאך נאם ה' בי נדחה קרא לך ציון היא דרש אין לה;

ירמיהו לו יז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וביקש לו וכו' בתוך חומת ה' כ"ל ומי ולא לסמור נמחק;

מוסף רש"י

בראשונה היה לולב ניטל במקדש שבעה. דמיו ושמתם לפני ה' אלהים שבעת ימים, ובמדינה יום אחד. דמיו ולקחםם כס יום הראשון (ר"ה ז), וישתה יום הגף כולו אסור. יום הגפה עומר כולו אסור לאכול מן השדה, ומלאויתא משהאיר מורח מומר, כדאמרינן צמנחות (סא). כתוב אחד אומר עד עלם היום הזה, ומכאן אחד אמר עד הביאכם וגו' ה' חור בנות הים, עומר מתיר וצומן שאין עומר עלם היום מתיר (ר"ה ז), מ"ט. גזר עליה (שס). דאיבני אימת. שיהא לו לחוש ששחי לנך (שס). הרי התיר האיר מורח. דהא לא היה מוצא (שס). אלא דאיבני בחמיסר. שהיה שהות לקצור כמנאלי וי"ט ולהביאו למחר כמנאלי (שס). מחצות היום ולהלן תשתרי. השמא ולא לגזר עליה כרן יוחנן אלא עד חצות היום ואי נמי מהרה יבנה ויאמרו אשתקד מי לא אכלנו מחצות היום ולהלן השמא נמי ניכול שפיר אכלי ואפילו הרקוקים מירושלים שלא רחו הקריבו ים להם לשמוך דודאי קרב כב, דאמר מר הרקוקין היו מותרין צומן הבית מחצות היום ולהלן כו' (שס). לא צריכא דאיבני בליליא אי נמי סמוך לשקיעת החמה. ר' יוחנן חושש לשמא יבנה סמוך לשקיעת החמה או צליל ששה עשר בחגי הלילה או סמוך לבקר שאל יאה שהות לקצירתו והבאנו בצבוב של קלאן וטחינתו והקדמנו והקרבנו עד חצות, ואי הו' רגילי למיכל חדש מחצות היום צומן היום, חמי עשרה נמי ההוא יומא הכי ועבדי איסורא. ולא תאמר היכי משכחת לה דאיבני צמחיקר ביו"ט והאיבני צלילא ווא אקיימא לן צמחית שבעות (כו). דאין צינן צמחיק' לא ביו"ט ולא צלילה, הכי מילי צינן דידא דאם, אבל צינן העמיד לבא ביד שמים הוא (ר"ה ז). בשיטת ר' יהודה אמרה. דאמר מן המורה אסור כל היום צומן היום, דקסבר עד ועד צכלל (שס ז).

צורכים. שאין מגדלים מהם וולדות ואפ"ה גזרו רבנן אטו נקבות:

אמר רב אשי מחלוקם. דרבי אלעזר ורבי יוחנן: **צפרי ראשון**. צפירות שציעית הוא דא"ר אלעזר דרך חילול לא משום דדריש סמוכין: **פרי שני**. דמי שציעית: **והא דמניא**. צברייתא דמסייע

ליה: **לקח לקח**. צכולוה צין צפרי

ראשון צין צדמיו דקמני לקח צצשר

יין ולא קמני חילל צשר ציין: **איירי**

דמי רישא לקח. דאיירי צפרי עזמנו:

וביקש ליקח לו חלוק. ואינו יכול

דהמורה אמרה לאכלה בתוך חומן

(א) ולא לסמורה וזה מתקיים לשנה

הצאה: **הרגיל אללו**. שממוך כך

יעשה לו חפלו: **וחזור ואומר** לו.

לחנוני: הרי פירוס הללו. שמכרת

לי שהיו של חולין ונכנסו לקדושת

צושים צצציעים והצנוני אומר לו

ואני נותן לך סלע חולין זה שיהא

לחולין צמנתה וצא ולוקח מאותו

סלע כל מה שירצה והצנוני יאכל

הפירות צמורת שציעית: **והא דהא**.

דהא סלע פרי שני הוא דמי שציעית

וקמני דצריך ליק' אכל חנווני ולהוציאו

לחולין דרך מקח וממכר אלמא צפרי

שני נמי איכא מנאן דפלגי דאי הוי

כגי צדך חילול למנה ילך אכל חנווני

יקח פירות חולין שיש לו צציתו שזה

סלע ויחללנו עליהם ויאכלם צמורת

שציעית: **אלא**. אי אמתר דרצ אשי

הכי אמתר: **מחלוקם צפרי שני**.

צאה הוא דאיכא למאן דשרי דרך

חילול אכל פרי ראשון כו': **והא**

דקמני. צברייתא דמסייע לר' יוחנן

אחת שציעית ואחת מעשרות מתחללין

אלמא שציעית עזמה דרך חילול:

מעשר מעשר ממש. צממיה וכו' יש

לומר שהמעשר עזמו יתחלל על צהמה

חיה ועוף: **והכסוי**. ונתמה צכסף

וצרת דאין מתחלל אלא על המטבצ

דבר שיש עליו צורה: **צמתני צמקדש**

צצצע. כדדרשינן צת"כ^(א) מושמתחם

לפני ה' אלהיםם שבעת ימים (ויקרא

כג) ולא צגצולין ו' ימים: **צמדינה**.

צירושלים שאף הוא צגצולים: **ושיהא**

יוס הגף. של עומר דהיינו ט"ו

צינןן כולו אסור צחדש וצעוד

המקדש קיים משקרב העומר היו

אולכין חדש צו ציום כדכמיצ (שס)

עד הביאכם וכשחרכ הצית מותר מן

צמנחות (דף סח). כתוב אחד אומר

עד עלם היום הזה דהיינו האיר

המורה וכמוצ אחד אומר עד הביאכם

הא כיצד צומן דאיכא עומר עד

הביאכם וצומן דליכא עומר עד עלם

ואסר רבן יוחנן צן זכאי עליהם כל היום כדמפרש עעמא צגמרא:

גב' מהרה יבנה בית המקדש. ויחזור דבר לאיסורו דהשתא

קרינא ציה עד הביאכם ואי הוו נהיגי צחורצנו לאכול צהאיר מוצר

דצין תורה אחיא למיכל נמי צצניינו ויאמרו אשתקד מי לא אכלנו

כו': **דאיבני אימת**. הך חששא דחיישינן למהרה יבנה אימת

תגמור המלאכה דאיכא למיחש לאיסור חדש כל היום דאצטריך

לרבן יוחנן צן זכאי למיסר השתא כל היום משום סירכא דההוא

יומא: **אי נימא דאיבני צשיספר**. שלא צבנה עד יוס ט"ו עזמנו:

הרי הסור האיר המורה. ושפיר קאכלי דהואלי דהאיר המורה ואין

לכן דכי מטא שיתסר לא היתר האיר המורה שהרי המקדש צנוי הלכך אכלי איסורא וגזר ריב"ז

מחצות היום ולהלן שספרי. השתא דאי נמי אכלי ההוא יומא מחצות היום ולהלן כסירכא דמעיקרא נכלי וליכא איסורא

דודאי קרב העומר: דסנן. צמסכת מנחות (שס): **הרקוקים**. מירושלים לא היו רואין ולא היו שומעין שעת הקרבת העומר:

מוסרין. צחדש: **מחצות היום ולהלן**. לפי שידועים שאין צ"ד מתעצלים צו מלהקריצו קודם חצות: **לא צריכא דאיבני צליליא**.

כלומר לשמא יבנה צליליא חייש ולא יהו פנויים לקצור העומר עד סמוך ליום יש טורח הרבה צעומר שהיו מייצבין אותו וצצאצום

של קלאים וצוצרין אותו שצוצו מימיו וטוחנין אותו צרחים של גרוקות ומניפיין אותו צי"ג נפה צגסה צדקה כדאמרינן הסם וזה שלא

יכולו להתעסק צו מתחילת לילה לא יספיקו להקריצו למחר קודם חצות: **אי נמי**. דאיבני צחמיסר סמוך לשקיעת החמה והיא היא. ואי

קשיא דצלילה אינו צבנה דקי"ל צצצועות (דף טו): דאין צינן צית המקדש צלילה דכמיצ וציום הקים ולא צחמיסר שהוא י"ט דקי"ל צצצועות

(שס) דאין צינן צי"ה דוחה י"ט ה"מ צינן הצנוי צידי אדם אכל מקדש העמיד שאנו מצפיין צנוי ומשוכלל הוא יגלה ויצא משמים שנא' (שמות

טו) מקדש ה' כונוני ידיו: **צציעים ר' יהודה**. אותה שיעה שהיה ר' יהודה שהיה מתלמידיו דורש אחריו דרש גס הוא צצמיו:

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

מא.

דאפילו למ"ד פרק זה צורר (סנהדרין דף כה. ושס) אימתי דרבי

יהודה לפרש וצמה לחלוק היינו דוימנין דצמה לחלוק ומ"מ דוימנין

נמי היינו לפרש והא דאמרינן צהגזול קמא (צ"ק דף טז: ושס) גבי

מעות מעשר שני מעות של צצל והם צצצל למאי חזו ומשני דצינן

ציה צהמה ומסיק לה הסם היינו

כרבי מאיר דשרי אפילו לכתחילה אי

נמי אפילו כרצנן והסם דלא אפשר

צענין אחר ולפי מה שפי' דר' מאיר

שרי אפי' לכתחילה לא יתכן מה

שפירש צקונטרס פרק הוצב (צ"מ

דף נה:.) דגבי דמאי מחללין אותו

כסף על נחשת נחשת על הפירות

ויחזור ויפדה את הפירות דדוקא כך

צריך לעשות ולא מעלם לירושלים

והכל אשכחן דשרי ר"מ דמאי לחלל

על הפירות לכתחילה וצלצד שיעלו

ויאכלו צמקוס דכדי עדיף משחזור

ויפדה את הפירות:

פירות הצצו נתונים צך במתנה.

צהדיא קמני צירושלמי

דשציעים צסוף פרק שמיני והצנווני

אומר לו הרי סלע נמון לך צמנתה

וצענין אחר לא כגי ודייק דדרך

חילול אינו מדלא חילל הצנווני

לכתחילה סלע של צעל הצית על

פירותיו אלא דדרך מקח וממכר:

וישיהא יום הגף בוצו אסור.

הרבה תקנות מיקן רבן יוחנן

צן זכאי אלא הכך תרמי מיקן יחד

להכי תמי הכל יוס הגף אגצ גררלא

ומימה דצמנחות פרק רצי ישמעאל

(דף סח). לא תמי הגן דלולצ אגצ

ההוא דיום הגף וצפרק צתרא דר"ה

(דף ז). תמיה הגן תרמי ועוד תקנות

טוצא דתקון: **דאשתקד לא**

היה בית המקדש האיר המוצר היה

מתיר. ואפילו לרבי יהושע דאמר

שמעמי שמתקריצין אף על פי שאין

צית צפ"ק דמגילה (דף י.) הני מילי

כשים מוצח צנוי אכל צלא מוצח לא

דמוזח צצוצים פרק קדשי קדשים

(דף ס. ושס) דמוצח שנפגס כל

הקדשים שנשחטו שס פסולים ואין

אולכים צגינן שירי מנחה ולא קדשי

קדשים ואפילו קדשים קלים:

אי נמי סמוך לשקיעת החמה

דחמיסר. שלא יוכלו להתעסק

צעומר צתחילת לילה ולא יספיקו

להקריצו קודם חצות למחר וי"מ דמיירי

צערב צי"ט סמוך לשקיעת החמה

ולא יכול לצקר צי"ט מהיכן יקצרו

את העומר והיכן מגלות וקופות

ושלש עשרה נפה וכלי שרת דצרים

הצריכין לעומר דקמנן צמנחות פ'

ר' ישמעאל (דף טו.) דאי סמוך

לשקיעת החמה דחמיסר קאמר שהוא י"ט הא אין צינן צית המקדש

דוחה י"ט כדאיחא פרק שני דצצועות (דף טו): ולאו פירכא

היא דחיקשי לן הא דקאמרינן לא צריכא דאיבני צליליא הא נמי

אמרינן הסם דאין צינן צהמ"ק צלילה שנאמר וציום הקים את המשכן

ציום מקימין אותו וצלילה אין מקימין אותו אלא על כרחיך צריך

לחלק כמו שפירש צקונטרס דהני מילי צינן הצנוי צידי אדם אכל מקדש

העמיד צנוי ומשוכלל יגלה ויצא מן השמים שנא' מקדש ה' כונוני ידיו:

ולקחתם

קודם

השתא משום ההוא יומא:

אסורא

העומר: **שעת הקרבת העומר:**

שלא יאכלו צצצועות (דף טו): דאין צינן צית המקדש צלילה דכמיצ וציום הקים ולא צחמיסר שהוא י"ט דקי"ל צצצועות

(שס) דאין צינן צי"ה דוחה י"ט ה"מ צינן הצנוי צידי אדם אכל מקדש העמיד שאנו מצפיין צנוי ומשוכלל הוא יגלה ויצא משמים שנא' (שמות

טו) מקדש ה' כונוני ידיו: **צציעים ר' יהודה**. אותה שיעה שהיה ר' יהודה שהיה מתלמידיו דורש אחריו דרש גס הוא צצמיו:

עין מושפט נר מצוה

קד א מיי פ"ו מהלכות

שמיטה הלכה ח:

קח ב מיי פ"ו מהלכות

לולב הלכה יג סמג

עשין מד [טוש"ע או"ח סי'

תרנח סעי' א']:

קו ג מיי שם הל' טו

[טוש"ע שס:]

קז ד מיי פ"י מהלכות

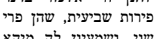
אסורות הלכה צ סמג

לאוין קמב טוש"ע או"ח סי'

תפט סעי' י טוש"ע י"ד

סי' רלג סעיף א':

קח ה ו מיי שם הל' צ:

רבינו חננאל

ואסיקנא דמחלוקת ר'

יוחנן ור' אלעזר ברמי

פירות שביעית. שותן פרי

שני. ושמעין לה מיהא

דחניא מי שיש לו סלע של

שביעית. פי' סלע שלקחה

ברמי פירות שביעית,

וביקש ליקח בה חלוק,

כיצד עושה הולך אצל

חנוני הרגיל אצלו ואומר

לו תן לי בסלע זו פירות

ונותן לו, וחזור ואומר לו,

הרי פירות הללו שקניתי

מפך חנונין לך במתנה,

וחנוני אומר הרי סלע

זו נתתה לך במתנה,

הללו מחוללין על פירות

שיש לי בביתך, ולוקח

והלא אומר הרי פירות

הנה הסלע של שביעית

כמו פרי שני, וקמני דרך

מקח אין דרך חילול

לא, כמאן כ"י אלעזר.

אלא אם תאמר מחלוקת

בפרי ראשון, אבל בפרי

שני דברי הכל אפי'

(ר[ב]דרך חלול, הוא לא

כו' יוחנן ולא כו' אלעזר,

אלא שי"מ מחלוקת בפרי

שני, ואי קשיא לך הא

דחניא אחד שביעית ואחד

מעשר שני מתחללין,

מאי שביעית דמי שביעית

הן. מדקמני מעשר שני

בהדיה, וכו' מעשר שני

ברמי מעשר, שביעית

נמי ברמי שביעית.